

Arrest

nr. 257 660 van 5 juli 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 maart 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en van diens beslissing van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2021 .

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 8 januari 2020, in functie van zijn Nederlandse schoonzus, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 27 april 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoeker diende op 8 mei 2020, opnieuw in functie van zijn Nederlandse schoonzus, een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. Op 27 augustus 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoeker diende op 22 september 2020, in functie van zijn Nederlandse schoonzus, nogmaals een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.6. Op 1 maart 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die zijn opgenomen in één akte en die verzoeker bij aangetekend schrijven ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.09.2020 werd ingediend door:

Naam: [C.]

Voorna(a)m(en): [A.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 22.09.2020 voor de derde keer gezinshereniging aan met zijn schoonzus (echtgenote van zijn broer), zijnde [B.H.], van Nederlandse nationaliteit, [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Marokkaans paspoort op naam van betrokkene met een visum type D afgegeven door de Franse diplomatieke autoriteiten in Marokko en een Schengen inreisstempel te Marseille (Frankrijk dd. 16.07.2019).

- attestation administratives n°507 dd. 20.05.2020 en n°516 en 517 dd. 26.06.2020

- "Certificat de Non Propriété" van het kadaster van de gemeente Taza van 16.06.2020

- « Attestation de revenu global n°1276»

- Geldstortingen vanwege een derde persoon (betrokkenes broer, de echtgenoot van de referentiepersoon) aan betrokkene in Marokko dd. 09.01.2017, 28.02.2017, 29.04.2017, 05.05.2017, 30.06.2017, 29.08.2017, 31.10.2017, 20.12.2017, 06.02.2018, 26.04.2018, 02.07.2018, 03.09.2018, 03.11.2018 en 04.12.2018.

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 08.05.2020 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 27.08.2020. Betrokkene diende ge[e]n bero[e]p[...] in tegen deze beslissing. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden. In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden geen bijkomende documenten voorgelegd die afbreuk doen de aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging. Betrokkene legde in het kader van de huidige aanvraag volgende bijkomende documenten voor:

- Een geactualiseerd "Certificat de Non Propriété" van het kadaster van de gemeente Taza van 01.10.2020 met nr. 38231

- Een geactualiseerd « Attestation de revenu global n°1270/2020 en 4072/2020» dd. 01.10.2020, opnieuw op basis van een verklaring op eer

- Documenten met betrekking tot in België gevolgde cursus maatschappelijke oriëntatie; arbeidsovereenkomst en bewijzen van inkomsten van een derde persoon (de broer van betrokkene).

Deze documenten hebben geenszins betrekking op een mogelijke situatie van afhankelijkheid ten aanzien van de referentiepersoon of onvermogenheid in hoofde van betrokkene en zijn dan ook niet relevant [...] in het kader van deze aanvraag gezinshereniging.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert maart 2007 in België verblijft. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. In België is betrokkene niet gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis:

- artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980 :

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging [i]n met zijn Nederlandse schoonzus op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen,

ingediend op 08.01.2020 en op 08.05.2020, werden geweigerd op 27.04.2020 en op 27.08.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 22.09.2020 en derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in."

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is de eerste bestreden beslissing en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt de tweede bestreden beslissing.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker ook bij aangetekend schrijven ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

"Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : [C.]

voornaam : [A.]

[...]

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 01.03.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is enkel in het bezit van een Marokkaans paspoort met een visum type D afgegeven door de Franse diplomatieke autoriteiten in Marokko en een Schengen inreisstempel te Marseille (Frankrijk dd. 16.07.2019).

Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging [i]n met zijn Nederlandse schoonzus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 08.01.2020 en op 08.05.2020, werden geweigerd op 27.04.2020 en op 27.08.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 22.09.2020 en derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij opnieuw nagenoeg dezelfde stukken voorlegde. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni

2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn schoonzus en zijn broer en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid *ratione temporis* op. Hij stelt dat de bestreden beslissingen bij aangetekend schrijven van 2 maart 2021 aan verzoeker ter kennis werden gebracht. Verweerder wijst erop dat artikel 39/57, § 1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat in casu het verzoekschrift binnen een termijn van dertig dagen moest worden ingediend na de kennisgeving, die wordt geacht te zijn gebeurd op de derde werkdag die volgt op de werkdag waarop de brief aan de postdiensten werd overhandigd, en dus op 5 maart 2021. Hij stelt dat derhalve 5 april 2021 de laatste dag was om het verzoekschrift aan de Raad te verzenden terwijl het verzoekschrift in voorliggende zaak pas op 6 april 2021 aan de Raad werd overgemaakt.

De Raad merkt op dat verweerder uit het oog verliest dat maandag 5 april 2021 een wettelijke feestdag was. Artikel 39/57, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dan indien de vervalddag op een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag valt deze wordt verplaatst naar de eerstvolgende werkdag. Zo de kennisgeving van de bestreden beslissingen, zoals verweerder beweert, gebeurde bij aangetekend schrijven van 2 maart 2021, dan was 6 april 2021 de laatste nuttige dag waarop het beroep kon worden ingesteld en werd het beroep tijdig ingesteld.

Er moet bovendien worden opgemerkt dat verweerder nalaat het bewijs te leveren dat de bestreden beslissingen op 2 maart 2021 effectief aan de postdiensten werden overhandigd, zodat hoe dan ook niet kan worden geoordeeld dat er sprake zou zijn van een laattijdig beroep.

De door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid *ratione temporis* is, gelet op het voorgaande, ongegrond.

3.2. Verweerder werpt vervolgens nog op dat er geen samenhang bestaat tussen de bestreden beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en het bestreden inreisverbod en het beroep tegen de derde bestreden beslissing daarom onontvankelijk is.

De Raad dient vast te stellen dat de eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing een weerslag zal hebben op de rechtsgeldigheid van de tweede en de derde bestreden beslissing, zodat er wel kan worden aangenomen dat er een samenhang bestaat.

De verwijzing naar een niet nader bepaald arrest waarin werd gesteld dat er geen samenhang bestaat tussen andere beslissingen dan deze die het voorwerp uitmaken van voorliggend beroep doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel, dat is gericht tegen de drie bestreden beslissingen, de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij stelt in zijn synthesememorie het volgende:

"Mbt de aanvragen gezinshereniging

Verzoeker heeft voorafgaand aan de laatste aanvraag gezinshereniging op 22/09/2020 op basis van art. 47/1,2° van de Wet van 15/12/1980 nog 2 aanvragen gezinshereniging ingediend op dezelfde grond; mn op 08/01/2020 en op 08/05/2020. Deze werden geweigerd.

De referentiepersoon, met wie hij de gezinshereniging vroeg betreft zijn schoonzus, mevrouw [B.], [...], Verzoeker woont in het gezin van de referentiepersoon sedert zijn komst naar België in 2019.

Op de beslissingen waartegen beroep, staat foutief als verblijfsplaats te Antwerpen, Halenstraat [...] vermeld.

Verzoeker is geregistreerd op het adres, Ijskelderstraat [...] te 2060 Antwerpen; zoals vermeld in de aanvraag gezinshereniging ; op het AI en ook op het aangetekend schrijven dd 02/03/2021 waarmee de beslissingen aangetekend werden verzonden naar dit adres en niet naar Halenstraat [...].

Art. 47,2 ° stelt als voorwaarden voor deze gezinshereniging met een ander familielid:

- 1. Ten laste zijn van de referentiepersoon en deel uitmaken van diens gezin*
- 2. De documenten, die als bewijs worden aangevoerd moeten uitgaan van het land van herkomst of oorsprong . Bij gebreke hieraan kan het bewijs geleverd worden met elk passend middel.*

Bij de voorgaande aanvragen werden de volgende stukken meegedeeld, ivm de afhankelijkheid van verzoeker van de referentiepersoon in het land van herkomst :

- Attestation administratives n° 507 dd. 20/05/2020 en n° 516 en 517 dd 26/06/2020*
- "Certificat de Non Propriété" van het kadaster van de gemeente TAZA van 16/06/2020.*
- "Attestation de revenu global" n° 1276*
- Stortingen vanwege een derde (broer van verzoeker en echtgenoot van de referentiepersoon) aan verzoeker in Marokko dd. 09/01/2017; 28/02/2017; 29/04/2017; 05/05/2017; 30/06/2017; 29/08/2017; 31/10/2017; 20/12/2017; 06/02/2018; 26/04/2018; 02/07/2018; 03/09/2018; 03/11/2018 en 04/12/2018*

In het kader van de laatste aanvraag gezinshereniging werden de hierna vermelde relevante documenten nog neergelegd:

- geactualiseerde "attest de non propriété" van het kadaster van de gemeente TAZA van 01/10/2020 met nr 38231*
- een geactualiseerd " attestation de revenu global " n° 1270/2020 en 4072/2020 dd 01/10/2020, op basis van een verklaring van eer.*

De motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht leggen aan de DVZ de verplichting op om rekening te houden met alle elementen/ documenten en bewijzen die werden meegedeeld door verzoeker.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 — en art 62 Vw. — verplichten de overheid om in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende wijze. Het afdoende karakter betekent dat de motivering pertinent moet zijn, duidelijk iets met de beslissing moet te maken hebben; dat ze draagkrachtig moet zijn; dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Verzoeker moet in de beslissing die hem aanbelangt, de motieven kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, om met kennis van zaken te kunnen uitmaken of het aangewezen is om de beslissing met een annulatie beroep te bestrijden.

Ten onrechte stelt de DVZ dat verzoeker en de referentiepersoon niet samenwonen. Het staat vast dat er in de beslissingen waartegen beroep een foutieve verblijfsplaats van verzoeker werd vermeld. Verzoeker verblijft niet op het adres te 2060 Antwerpen, Halenstraat doch wel te Hoboken, 2660 Antwerpen, Ijskelderstraat [...] (zie hierboven) De beslissing van DVZ is op dit punt manifest foutief gemotiveerd. Dit onzorgvuldig.

Inzake is de beslissing (bijlage 20) waartegen huidig beroep mbt tot de afhankelijkheidsrelatie van verzoeker met de referentiepersoon in het land van herkomst, gemotiveerd als volgt:

" Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon , en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen van de Belgische Staat; en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkenen en laste te nemen.

Dit betreft louter een type motivering, die in elke zaak kan overgenomen worden.

De dienstige bewijsstukken die verzoeker mee[...]deelde worden gewoonweg niet in overweging genomen / besproken ; minstens niet als complementair, doch alleen als op zichzelf staande in de overweging meegenomen door de DVZ, ook al wordt het tegendeel beweert.

oa .

1. Uit de meegedeelde loonfiches kan men alleen maar tot het besluit komen dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen of vallen van de Belgische Staat. Op basis van deze stuk[k]en staat het immers vast dat de referentiepersoon voldoende inkomsten heeft uit arbeid.

2. Uit de vele bewijzen van stortingen van de broer van verzoeker, echtgenoot van de referentiepersoon aan verzoeker in Marokko kan niet anders dan besloten worden dat verzoeker toen hij nog in Marokko woonde financieel afhankelijk was van de referentiepersoon.

Deze stortingen werden gedaan voorafgaand aan de komst van verzoeker naar België, in het jaar 2019. Uit de meegedeelde "attestations de non-propriété et de revenu ", afgeleverd door de Marokkaanse overheid volgt dan weer dat verzoeker geen inkomsten had in Marokko.

De zorgvuldigheidsnorm legt uiteraard de verplichting op de inhoud van de meegedeelde documenten grondig te beoordelen.

Een grondige beoordeling ligt niet voor, minstens kan er niet uitgemaakt worden op basis van de typebeoordeling of de DVZ wel degelijk rekening hield met de meegedeelde documenten.

DVZ stelt in algemene bewoordingen " dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België , er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon "

DVZ blijft bij een algemene - niet verder uitgewerkte motivering - zodat verzoeker onmogelijk kan beoordelen waarom de door hem meegedeelde documenten onvoldoende waren / of welke documenten hij zou moeten meedelen , die wel voldoen aan de verwachtingen van DVZ.

De beslissing is onvoldoende gemotiveerd, werd onzorgvuldig genomen en is bijgevolg ook onredelijk te noemen.

[...]

Mbt het bevel om het grondgebied te verlaten

Daar de beslissing over de grond van de aanvraag op basis van art 47/1,2° nietig moet verklaard worden omwille van de hiervoor aangehaalde redenen, werd het bevel ten onrechte gegeven en dient het tevens vernietigd te worden.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd immers uitgevaardigd om reden dat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker werd afgewezen en de AI van verzoeker als gevolg van deze beslissing moest ingetrokken worden.

Daarbij is het onredelijk om het bevel af te leveren om het grondgebied onmiddellijk te verlaten en om hierbij geen termijn voor vertrek toe te staan.

Er kan in casu geen enkel risico op onderduiken weerhouden worden. Verzoeker heeft inderdaad al meerdere aanvragen gezinshereniging ingediend en dit juist om reden dat hij niet illegaal en ondergedoken wenst te verblijven in België.

Verzoeker heeft steeds zijn verblijfsplaats meegedeeld.

Hij wenst integendeel zijn verblijfssituatie te regulariseren.

Het indienen van opeenvolgende aanvragen is niet verboden en kan ook niet aanzien worden als een misbruik van de bestaande procedures.

In haar opeenvolgende afwijzende beslissingen, stelde de overheid immers steeds dat bepaalde elementen en/of bewijzen ontbraken in het dossier; dan wel dat bepaalde voorwaarden voor de gezinshereniging niet afdoende werden bewezen.

Verzoeker heeft als gevolg daarvan steeds gepoogd om bijkomende bewijzen mee te delen in de hoop van zijn dossier zou goedgekeurd worden als hij de gevraagde ontbrekende documenten / bewijzen zou meedelen.

Om reden dat DVZ vaag blijft in haar richtlijnen en beoordelingen van de aanvragen, wordt aan de rechtszoekende telkens hoop gegeven en worden zij er als het ware toe aangezet om vervolgaanvragen in te dienen met bijkomende stukken, waarvan DVZ op zijn minst suggereerde dat ze ontbraken bij de vorige aanvra(a)gen.

Het komt de rechtszoekende uiteraard wel ten goede dat hij meerdere kansen krijgt om zijn rechten te waarborgen door hem de mogelijkheid te geven om zijn aanvragen bijkomend te motiveren.

Doch er is geen misbruik van recht te weerhouden in hoofde van verzoeker. Misbruik van recht moet immers inhouden dat men een recht of een bevoegdheid gebruikt voor een ander doel dan waarvoor dit is bedoeld, ofwel om een ander te schaden, waardoor de uitoefening onrechtmatig wordt.

Verzoeker diende de aanvragen in, uitsluitend om een verblijfsrecht te bekomen op basis van art. 47/1,2°. Zijn handelen is niet onrechtmatig; toegebrachte schade wordt niet aangetoond.

De beslissing om een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten zonder toekenning van enige termijn is ondeugdelijk gemotiveerd en onredelijk.

[...]

MBT het Inreisverbod — bijlage 13 sexies

Dit inreisverbod werd uitgevaardigd om reden dat :

- voor het vrijwillig vertrek aan verzoeker geen termijn werd toegestaan. Bij bevel om het grondgebied te verlaten van zelfde datum, 01/03/2021, werd inderdaad geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan.

Het bevel om het grondgebied te verlaten waarop het inreisverbod steunt; dient echter vernietigd te worden om reden dat het, zoals hierboven gesteld, werd afgeleverd op basis van de beslissing (bijlage 20) van zelfde datum , die echter behept is met een gebrek in de motiveringsplicht en bovendien ook op zich moet vernietigd worden om reden zoals hierboven vermeld.

Als gevolg hiervan dient ook het inreisverbod, als accessorium van de bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten, te worden vernietigd.

Verzoeker beroept zich op art 8 EVRM. Hij woont samen met zijn broer en schoonzus, van wie hij afhankelijk is. De afhankelijkheidsrelatie is voldoende aangetoond op basis van de samenwoning en het gebrek aan inkomsten in hoofde van verzoeker.

Het is bovendien niet - proportioneel om een voor het inreisverbod een termijn van 3 jaar op te leggen.

Verzoeker betekent geen gevaar voor de openbare orde;

Hij zal gedurende 3 jaar niet meer in staat zijn om zijn familieleden die legaal in België verblijven, te bezoeken.

De Belgische samenleving heeft geen enkel voordeel bij het opleggen van dit inreisverbod van 3 jaar. Er is wel een grote materiële en vooral een morele schade te weerhouden in hoofde van verzoeker; oa de scheiding van zijn familieleden - in de ruimere zin van art 8 EVRM - ; de moeilijke situatie waarin hij ,als alleenstaande zonder inkomsten - in Marokko te recht komt - art 3 EVRM.

Deze beslissing tot inreisverbod van 3 jaar is onvoldoende gemotiveerd en onredelijk.

[...]"

4.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan zij zijn genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt met verwijzing naar de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet geduid dat verzoekers verblijfsaanvraag niet wordt ingewilligd omdat hij niet afdoende heeft aangetoond dat hij, in de periode voorafgaand aan deze aanvraag, reeds in zijn land van herkomst ten laste was van zijn Nederlandse schoonzus die hij wenst te vervoegen of dat hij in dat land deel uitmaakte van het gezin van deze Unieburger. Verweerder heeft hierbij uitvoerig uiteengezet waarom de verschillende door verzoeker overgemaakte documenten niet toelaten te besluiten dat hij bij het indienen van de verblijfsaanvraag in zijn land van herkomst ten laste was van zijn Nederlandse schoonzus. Hij heeft tevens aangegeven dat niet blijkt dat verzoeksters Nederlandse schoonzus beschikt over voldoende inkomsten om verzoeker ten laste te nemen. Verweerder heeft in de tweede bestreden beslissing duidelijk gesteld dat hij toepassing maakte van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de vaststelling dat verzoekers legaal verblijf in België is verstreken. Verweerder heeft tevens uitdrukkelijk aangegeven rekening te hebben gehouden met de verplichting die is opgenomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft verder, met verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, uiteengezet dat aan verzoeker geen termijn wordt toegekend om vrijwillig het land te verlaten omdat er een risico bestaat op onderduiken. Hierbij heeft verweerder nader toegelicht dat verzoeker drie keer vlak na elkaar een verblijfsaanvraag in functie van zijn Nederlandse schoonzus indiende en dat hij de mogelijkheid om een dergelijke verblijfsaanvraag in te dienen misbruikt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Wat de derde bestreden beslissing betreft, stelt de Raad vast dat verweerder heeft gemotiveerd dat deze beslissing is genomen met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en op basis van het feit dat een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen waarbij aan verzoeker geen termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan. Verweerder heeft tevens verduidelijkt waarom hij opteerde voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar. Hij wees er hierbij op dat hij in aanmerking nam dat verzoeker verschillende verblijfsaanvragen in functie van zijn Nederlandse schoonzus indiende die allemaal werden geweigerd en dat hij de mogelijkheid om een verblijfsaanvraag in te dienen misbruikt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Verweerder heeft gewezen op het belang van de immigratiecontrole en geconcludeerd dat een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar, nu niet kan worden vastgesteld dat er omstandigheden zijn die kunnen leiden tot een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur, proportioneel is. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder zich, wat betreft de eerste bestreden beslissing, heeft beperkt tot een algemene, niet uitgewerkte, motivering. Verweerder heeft immers de verschillende door verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag gevoegde overtuigingsstukken besproken en uitvoerig toegelicht waarom deze niet volstaan om te kunnen vaststellen dat hij aanspraak kan maken op een recht op verblijf. Ten overvloede dient bovendien te worden geduid dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte

en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Ook moet erop worden gewezen dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat de motieven van de motieven worden weergegeven en dat inzake elke overweging "*het waarom*" moet worden uiteengezet.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

4.2.2. De door verzoeker met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht, moet in casu, worden onderzocht in het raam van de toepassing van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat andere dan de in artikel 40bis, § 2 van dezelfde wet bedoelde familieleden van een burger van de Unie die in hun land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie een recht op verblijf van meer dan drie maanden kunnen laten gelden. Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de vreemdeling die zich, op grond van artikel 47/1 van dezelfde wet, beroept op een recht op verblijf verplicht is om de nodige overtuigingsstukken over te maken.

In voorliggende zaak heeft verweerder, zoals reeds gesteld, geoordeeld dat uit het geheel van de door verzoeker voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat hij bij zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in zijn land van herkomst ten laste was van zijn Nederlandse schoonzus die hij in België wil vervoegen of dat hij in dat land deel uitmaakte van het gezin van deze schoonzus.

Verzoeker houdt voor dat verweerder bepaalde door hem aangebrachte stavingsstukken niet in overweging heeft genomen. Hij laat evenwel na te verduidelijken welke relevante stukken niet in aanmerking zouden zijn genomen. Hij beperkt zich tot het aangeven dat hij niet akkoord gaat met de wijze waarop verweerder bepaalde documenten heeft beoordeeld.

Meer concreet betoogt verzoeker dat op basis van de voorgelegde loonfiches kan worden besloten dat de burger van de Unie die hij wenst te vervoegen voldoende inkomsten uit arbeid heeft. Er blijkt evenwel geenszins dat verzoeker enig bewijs inzake de inkomsten uit arbeid waarover zijn Nederlandse schoonzus zou beschikken heeft overgemaakt. Verzoeker heeft wel een arbeidsovereenkomst die werd afgesloten door zijn broer en bewijzen van diens inkomsten neergelegd en verweerder heeft hieromtrent, op correcte gronden, gesteld dat deze documenten niet toelaten te oordelen dat verzoeker afhankelijk is van zijn Nederlandse schoonzus of dat hij in zijn land van herkomst onvermogen is.

De vaststelling dat niet werd aangetoond dat verzoeker bij het indienen van zijn verblijfsaanvraag ten laste was van zijn Nederlandse schoonzus volstaat om de eerste bestreden beslissing te onderbouwen. Waar verzoeker lijkt te willen stellen dat zijn schoonzus, middels de inkomsten die haar echtgenoot heeft, beschikt over voldoende bestaansmiddelen om hem ten laste te kunnen nemen en verweerder dus niet kon besluiten dat niet werd aangetoond dat deze vrouw hiertoe de vereiste bestaansmiddelen heeft, moet worden opgemerkt dat deze grief is gericht tegen een overtollige overweging in de eerste bestreden beslissing en een dergelijke grief niet tot de vernietiging van deze beslissing kan leiden.

Verzoeker betoogt daarnaast dat hij bewijzen heeft overgemaakt inzake geldstortingen die zijn broer deed voor hij naar België kwam en benadrukt dat hij attesten overmaakte die uitgaan van de Marokkaanse overheid om aan te tonen dat hij geen inkomsten had in Marokko. Verweerder heeft evenwel uiteengezet waarom deze stukken niet als bewijskrachtig worden aanvaard of niet volstaan om te kunnen vaststellen dat verzoeker bij het indienen van zijn verblijfsaanvraag in Marokko ten laste was van zijn Nederlandse schoonzus. Hij heeft er hierbij op gewezen dat het merendeel van deze stukken reeds werd beoordeeld bij de vorige aanvragen tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en in de beslissingen die naar aanleiding van die aanvragen werden genomen reeds uitvoerig werd uiteengezet waarom deze stukken niet toelaten te oordelen dat verzoeker ten laste is van zijn Nederlandse schoonzus. Hij heeft tevens gemotiveerd dat er geen bijkomende documenten werden neergelegd die afbreuk doen aan de vaststellingen die werden gedaan bij de beoordeling van de vorige verblijfsaanvragen. Hij heeft hierbij geduid dat de bijkomende attesten die uitgaan van de Marokkaanse overheden slechts actualisaties zijn van reeds eerder neergelegde documenten. Hierbij kan nog worden toegelicht dat verweerder voorheen reeds aangaf dat een bewijs dat werd afgeleverd door het kadaster op een ogenblik dat verzoeker Marokko reeds had verlaten niets zegt omtrent zijn situatie voor zijn komst naar België en dat hij ook al aangaf geen bewijswaarde te kunnen verlenen aan

belastingattesten die louter op basis van een verklaring op eer werden opgesteld. Verzoeker toont niet aan dat verweerders toelichting inzake de redenen waarom de bij de derde verblijfsaanvraag aangebrachte stukken niet kunnen volstaan als bewijs waaruit kan worden afgeleid dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet valt incorrect of kennelijk onredelijk is. De Raad wijst er in dit verband op dat op een vreemdeling die, op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk wenst te worden toegelaten de verplichting rust om aan te tonen dat hij in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie. Het staat niet ter discussie dat de Nederlandse schoonzus die verzoeker in België wenst te vervoegen reeds sedert 2007 in België verblijft, zodat verzoeker niet kan voorhouden dat hij in Marokko deel uitmaakte van het gezin van deze vrouw. Daarnaast moet worden benadrukt dat uit het feit dat verzoeker door voor te houden dat hij geen inkomsten of eigendommen in Marokko heeft en aan te tonen dat zijn broer hem in 2017 en 2018 geld overmaakte hoe dan ook niet bewijst dat hij op het ogenblik dat hij de verblijfsaanvraag waarop de eerste bestreden beslissing een antwoord vormt indiende – dus in 2020 – in zijn land van herkomst ten laste was van zijn Nederlandse schoonzus die hij wenst te vervoegen. De bepalingen van de artikel 47/1, 2° en 47/3 van de Vreemdelingenwet zijn niet voor interpretatie vatbaar. Zij voorzien duidelijk dat de vreemdeling die een recht op verblijf als persoon ten laste laat gelden moet aantonen ten laste te “zijn” – wat inhoudt dat het niet volstaat dat een vreemdeling aantoont dat hij in het verleden ooit ten laste was, doch dat hij moet bewijzen dat aan deze voorwaarde is voldaan op het ogenblik dat hij een burger van de Unie wenst te vervoegen of te begeleiden –, dat hij “in het land van herkomst” ten laste moet zijn en dat hij ten laste moet zijn van “de burger van de Unie” en dus niet van een ander persoon. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt daarenboven dat aan verzoeker in 2019 een visum werd toegestaan met het oog op een tewerkstelling in Frankrijk en dat hij op 16 juli 2019 in dat land aankwam, zodat niet zo maar kan worden aangenomen dat zijn socio-economische situatie sedert zijn vertrek uit Marokko ongewijzigd zou zijn.

Verzoekers bemerking dat in de eerste bestreden beslissing zijn verblijfplaats in het Rijk verkeerd is weergegeven en dat hij in België samenwoont met zijn schoonzus is niet relevant. Ze laat de Raad immers niet toe te oordelen dat het determinerende motief waarop de eerste bestreden beslissing steunt, namelijk dat niet blijkt dat verzoeker in zijn land van herkomst ten laste was van zijn Nederlandse schoonzus of dat hij in dat land deel uitmaakte van haar gezin, foutief is.

Er blijkt niet dat het determinerende motief van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden incorrect is of het gevolg is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat verweerder de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel die kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, wordt niet aangetoond.

4.2.3. Wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten moet allereerst worden aangegeven dat, aangezien geenszins blijkt dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden door enige onwettigheid is aangetast en dient te worden vernietigd, niet verder moet worden ingegaan op verzoekers bemerking dat indien de eerste bestreden beslissing moet worden vernietigd dit impliceert dat ook de tweede bestreden beslissing moet worden vernietigd.

Verzoeker zet verder uiteen van mening te zijn dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat er een risico bestaat op onderduiken en hem op die grond verkeerdelijk geen termijn voor het vrijwillig vertrek heeft toegestaan. In dit verband moet worden gesteld dat artikel 74/14, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat verweerder in regel, wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, een termijn van dertig dagen dient toe te staan om de betrokken vreemdeling de kans te geven vrijwillig het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt evenwel dat van deze termijn kan worden afgeweken indien er een risico op onderduiken bestaat. Artikel 1, § 2, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat de vaststelling dat een vreemdeling, na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van verblijf of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend een objectief criterium vormt dat toelaat vast te stellen dat er een risico op onderduiken bestaat. Verzoekers betoog dat hij steeds zijn verblijfplaats heeft meegedeeld en dat hij zijn verblijfsituatie wil “regulariseren” leidt niet tot het besluit dat verweerder verkeerdelijk een risico op onderduiken weerhield op grond van de vaststelling dat verzoeker zich niet hield aan eerder genomen beslissingen. Verzoekers beschouwingen omtrent het feit dat het bestuur zelf steeds aangaf dat een nieuwe verblijfsaanvraag kon

worden gedaan, dat hij steeds poogde om bijkomende bewijzen aan te brengen en aangaande het al dan niet bestaan van rechtsmisbruik wijzigt niets aan het voorgaande. Verzoeker kan trouwens niet worden gevolgd in zijn stelling dat hij bij zijn derde aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie nog bijkomende nuttige stukken aanbracht. Verweerder heeft er terecht op gewezen dat de bijkomende stukken die door verzoeker werden overgemaakt om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst ten laste was van zijn Nederlandse schoonzus geen afbreuk kunnen doen aan de eerder gedane vaststellingen en slechts actualisaties zijn van stukken waarvan reeds duidelijk was aangegeven waarom deze niet voldeden om het vereiste bewijs te leveren.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel die tot de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan leiden, wordt niet aangetoond.

4.2.4. Nu niet werd vastgesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd, kan ook niet zonder meer worden vastgesteld dat de derde bestreden beslissing, het inreisverbod, kaduuk is.

In zoverre verzoeker wijst op de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en aanvoert dat hij samenwoont met zijn broer en schoonzus en van deze personen afhankelijk is, moet worden gesteld dat geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat hij, een man die achtendertig jaar oud is, van wie niet blijkt dat hij enig gezondheidsprobleem heeft en die voorheen werd toegelaten tot het Franse grondgebied in het kader van een tewerkstelling, afhankelijk zou zijn van zijn broer en schoonzus. Het feit dat hij tijdens een precair of illegaal verblijf in het Rijk wordt opgevangen door verwanten laat ook niet toe te concluderen dat hij zou behoren tot het gezin van deze verwanten, van wie hij gedurende vele jaren gescheiden leefde. De beslissing tot het opleggen van het inreisverbod verhindert verzoeker ook niet contacten te onderhouden met zijn broer of schoonzus of om hen uit te nodigen voor een bezoek in het land waar hij rechtsgeldig kan verblijven. Er kan niet worden aangenomen dat verzoeker zijn familiale relaties met personen in België enkel kan verderzetten indien hij zelf ook toegang heeft tot het Rijk.

Het gegeven dat verzoeker gedurende drie jaar de toegang tot de Schengenstaten wordt ontzegd geeft ook geen aanleiding tot de vaststelling dat hij dreigt te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM. Het gegeven dat de sociaal-economische situatie in Marokko minder gunstig zou zijn dan in België volstaat in ieder geval niet om tot een dergelijk besluit te komen. Nergens blijkt dat verzoeker in zijn land van herkomst niet in een inkomen kan voorzien door een tewerkstelling, dat hij er geen beroep kan doen op sociale voorzieningen of dat hij er niet kan terugvallen op familie, vrienden of kennissen.

Verzoekers bemerking dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde en dat hij, ingevolge de derde bestreden beslissing, gedurende drie jaar niet op familiebezoek kan komen laat de Raad niet toe te oordelen dat een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar disproportioneel is. Verweerder vermag een groot belang te hechten aan de immigratiecontrole en heeft op correcte basis gesteld dat verzoeker bij zijn derde verblijfsaanvraag nagenoeg dezelfde stukken voorlegde als bij zijn vorige aanvragen en dus, nadat hem reeds twee maal een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, een oneigenlijk gebruik maakt van de mogelijkheid om een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te dienen. Verweerder heeft ook rekening gehouden met de specifieke omstandigheden die verzoekers situatie kenmerken en opgemerkt dat verzoeker een volwassen persoon is van wie kan worden verwacht dat hij een leven opbouwt zonder de nabijheid van zijn broer en schoonzus, dat hij geen minderjarige kinderen in België heeft en dat geen gezondheidsproblematiek werd aangetoond. Hij heeft vastgesteld dat er geen specifieke omstandigheden zijn die hem ertoe zouden kunnen brengen om te opteren voor een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur.

Verzoeker laat verstaan niet akkoord te gaan met het feit dat hem een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar werd opgelegd, maar toont hiermee niet aan dat verweerder deze beslissing niet zorgvuldig voorbereidde, dat enige bepaling van het EVRM hiertoe een beletsel vormde of dat verweerder uitging van een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk optrad.

Ook wat betreft de derde bestreden beslissing wordt geen schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK